

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 lipca 2014 r.,

sprawy **A. K.**

skazanego z art. 190 § 1 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 12 grudnia 2013 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 11 grudnia 2012 r.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;

**2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych
postępowania kasacyjnego;**

3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokat K.

J. – Kancelaria Adwokacka

w W. – kwotę 442,80 zł (czterysta

**czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) za sporządzenie
i wniesienie kasacji z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2012 r., sygn. akt ... 257/13, Sąd Rejonowy w W. uznał oskarżonego A. K. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. i na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności.

Orzeczenie to zostało zaskarżone apelacjami oskarżonego i jego obrońcy.

Jak wynika z treści osobistej apelacji oskarżonego, skarżący zaskarżył wyrok w całości, powołał się na wszystkie względne powody odwoławcze przewidziane w treści art. 438 k.p.k. i wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego także zaskarżył wyrok w całości i zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności:

- I. art. 167, 170 i 366 k.p.k. poprzez zaniechanie inicjatywy dowodowej z urzędu i na wniosek stron, zmierzającej do wszechstronnego wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy a konkretnie uzyskania z Prokuratury Rejonowej akt postępowania dotyczących gróźb karalnych na szkodę M. G. w dniu 23.12.2011 r. w W. i oddalenia złożonego w tym zakresie w dniu 6.12.2012 r. wniosku dowodowego obrońcy, choć dowód ten miał istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia;
- II. art. 410 k.p.k. poprzez uczynienie podstawą wyroku okoliczności, które nie zostały ujawnione na rozprawie głównej, a mianowicie tego, że M. G. nigdy nie złożyła zawiadomienia o przestępstwie z dnia 23.12.2011 r. na Komisariacie w Ł., a jedynie została uzupełniająco na tę okoliczność przesłuchana na Komisariacie Policji W. – B.;
- III. art. 6 k.p.k. oraz art. 42 ust. 2 Konstytucji RP i art. 6 ust. 3 EKPC poprzez naruszenie przysługującego oskarżonemu prawa do obrony w związku z zaniechaniem zwrócenia sprawy prokuratorowi w trybie art. 345 k.p.k. oraz odroczenia sprawy celem umożliwienia oskarżonemu wglądu w akta sprawy.

Powołując się na tak sformułowane zarzuty, skarżący wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2013 r., sygn. akt ... 331/13, Sąd Okręgowy w W. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne.

W kasacji od wyroku Sądu odwoławczego obrońca skazanego zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na jego treść, tj.:

- „ 1. art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. oraz art. 366 § 1 k.p.k. poprzez nieskorygowanie uchybień Sądu I instancji w zakresie zaniechania inicjatywy dowodowej z urzędu i na wniosek skazanego zmierzającej do wszechstronnego wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy w zakresie ustalenia treści rozmowy pomiędzy pokrzywdzoną a oskarżonym, w szczególności w zakresie tego, czy pokrzywdzona konsultowała z kimś treść swoich zeznań w celu postawienia zarzutów skazanemu – co miało wpływ na treść wyroku, bowiem nieprzeprowadzenie powyższych dowodów sprawiło, że Sąd II instancji wydał wyrok w oparciu o niepełny materiał dowodowy;
2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd II instancji rozważenia w uzasadnieniu wyroku wszystkich zarzutów wskazanych w środkach odwoławczych oskarżonego i jego obrońcy, nieustosunkowanie się do nich oraz niepodanie, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski zawarte w apelacjach uznał za niezasadne – co pozwala wnioskować, że Sąd Okręgowy rozpatrzył apelacje w sposób niepełny, co z kolei miało wpływ na treść orzeczenia;
3. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., art. 7 i 4 k.p.k. poprzez rozpatrzenie zarzutów zawartych w apelacjach w sposób wybiórczy, bez odniesienia się do całokształtu okoliczności sprawy i z naruszeniem zasady obiektywizmu – co miało wpływ na treść orzeczenia bowiem w wyniku pominięcia szeregu istotnych dla sprawy faktów i dowodów Sąd Okręgowy doszedł do błędnych wniosków, w następstwie czego utrzymał w mocy skazujący niezasadny wyrok wydany przez Sąd Rejonowy w W.”

W konsekwencji powyższych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie wyroków sądów obu instancji i przekazanie sprawy właściwemu Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w W. wniósł o oddalenie nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jako oczywiście bezzasadnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 519 k.p.k., co do zasady, kasację wnosi się od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego. Tymczasem zarzuty z pkt 1 i 3 nadzwyczajnego środka zaskarżenia wniesionego przez obrońcę skazanego K. odnoszą się w rzeczywistości do orzeczenia Sądu pierwszej instancji. Stanowiska tego nie może zmienić ani stylizacja zarzutów, próbująca wiązać poszczególne uchybienia w treścią wyroku Sądu odwoławczego, ani przywoływanie art. 458 k.p.k. (pkt 3 kasacji). Sąd odwoławczy nie mógł dopuścić się obrazy art. 410 i 7 k.p.k. ponieważ, pomijając ujawnienie dokumentów z k – 181 i 195v, nie przeprowadzał postępowania dowodowego, nie ustalał na nowo faktów, ani nie dokonywał ponownej, niezależnej od stanowiska Sądu pierwszej instancji, oceny dowodów. Równie niezasadne jawi się przywoływanie rzekomej obrazy art. 4 k.p.k. Przypomnieć należy w tym miejscu, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie przyjmuje się, że stawianie w kasacji zarzutu obrazy zasady obiektywizmu, przez odwołanie się wyłącznie do art. 4 k.p.k., jest niedopuszczalne. Wskazany przepis wyraża zasadę procesową, adresowaną do organów procesowych, której przestrzeganie gwarantowane jest poszczególnymi instytucjami procedury karnej. Skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia zasady obiektywizmu wymaga więc wykazania, że w toku postępowania doszło do obrazy przepisów postępowania gwarantujących realizację tej zasady, czego jednak skarżący nie czyni.

Zarzut podniesiony w pkt 1 kasacji nie dość, że godzi także w orzeczenie Sądu pierwszej instancji, to dodatkowo jawi się jako wręcz nielojalny. Przypomnieć należy, że po oddaleniu w postępowaniu przygotowawczym wniosku skazanego o uzyskanie dostępu do treści sms – ów wysyłanych z telefonu komórkowego pokrzywdzonego, ani skazany ani jego obrońca nigdy nie ponowili tego wniosku (skazany w toku postępowania przed sądami obu instancji był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika). W sytuacji, w której skarżący nie formuje wniosku dowodowego ani w apelacji, ani w toku rozprawy odwoławczej, nie ma jakichkolwiek podstaw by zasadnie wywodzić, że Sąd Okręgowy naruszył przepisy wskazane w pkt 1 kasacji w związku z zaniechaniem dopuszczenia i przeprowadzenia omawianego dowodu z urzędu.

Zarzut obrazy art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. (pkt 2 kasacji) ma wprawdzie charakter kasacyjny, lecz jest oczywiście bezzasadny. Zgodzić się należy z poglądem wyrażonym w pisemnej odpowiedzi na kasację, że słuszności tego zarzutu przeczy treść uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego. Z uzasadnienia tego wynika bowiem, że zostały rozpoznane i rozważone wszystkie zarzuty apelacyjne, w tym także te, które dotyczyły prawidłowości oceny zeznań pokrzywdzonej i wyjaśnień skazanego (wobec oczywistej bezzasadności rozważanego zarzutu, powtarzanie wywodów zawartych w motywacyjnej części wyroku Sądu Okręgowego jest zbędne).

Kierując się powyższym orzeczono, jak w dyspozytywnej części postanowienia.